

*Kronika
rodiny Leroy*

I. DIEL TRILÓGIE

STELLA DAVIES

Kronika
rodiny Leroy

STELLA DAVIES

Kronika rodiny Leroy 1. diel

Stella Davies

© Stella Davies, 2024
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková úprava: Katarína Markovová
Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN 978-80-570-5744-4
ISBN (EPUB) 978-80-570-5746-8
ISBN (MOBI) 978-80-570-5747-5
ISBN (PDF) 978-80-570-5745-1

*Táto kronika zaznamenáva príbeh rodiny Leroy,
presnejšie kráľovskej dcéry Amy,
jej rodičov a súrodencov.*

*Tvorja ju prepisy myšlienok tých,
ktorých sa tento príbeh týka.
Mená aj miesta sú zámerne zmenené,
aby bolo zachované ich utajenie.*

Priznanie

Amy kráčala ulicou plnou ľudí a snažila sa vpíjať do seba ruch mesta, ktorý ju obklopoval. Sú to už viac ako dva roky, čo bola medzi ľuďmi. Vyslovene si vychutnávala všetko, čo sa okolo nej dialo.

Stará žena sedela na lavičke a sledovala malého chlapčeka, ktorý mohol byť jej vnuk, ako naháňa holuby. Mladí zaľúbenci sa v neďalekej kaviarničke držali za ruky a potichu si čosi šepkali. Pre Amy bolo úžasné vnímať energiu, ktorá z nich doliehala.

Zamračený muž v strednom veku sa blížil jej smerom a nervózne telefonoval. V obleku pôsobil ako podnikateľ, aj štýl jeho vyjadrovania tomu nasvedčoval. Amy doňho vrazila laktom. Už-úž to vyzeralo, že jej niečo štiplavé utrúsi, ale keď sa na neho otočila a usmiala sa, jeho tvár znežnela a úsmev jej opätovoľ. Na naliehanie v mobile odpovedal len: „Doriešime to zajtra, Luke.“ Zložil a pokračoval svojím smerom, pričom sa ešte niekoľkokrát obzrel za mladým dievčaťom, ktoré mu svojím úsmevom príjemnilo letné popoludnie.

A nebol to len úsmev, ale aj celkový vzhľad, čo na nej bolo príjemné. Dlhé rovné vlasy gaštanovej farby sa jej vinuli popri mierne opálenej tvári a na koncoch sa jemne vlnili. Odraz slnka v nich občas vykúzlil zaujímavé odtiene. Nezábudkové oči mali v sebe kúsok perlete, takže vyzerali, akoby sa v nich odrážala obloha. Dlhá sukňa a blúzka by mohli pôsobiť rezervovane, ale materiál a farby hovorili opak.

Amin celkový zjav ešte dopĺňala tenká retiazka na pravej ruke. Vyzerala ako zlatá a na vnútornej strane ruky, schovaný v jej dlani, na nej visel prsteň z toho istého materiálu.

Väčšina ľudí si ju na ulici nevšímala, ale ona vnímala väčšinu. Keď prechádzala okolo dvoch mamičiek s kočíkmi, ktoré veselo klebetili a akosi pozabudli na svoje ratolesti, ktoré už začínali svoju nespokojnosť značne dávať najavo, pomaly sa otočila, vrátila sa k nim a opýtala sa ich, kde nájde reštauráciu Gardens. Keď jej ukázali cestu, pobrala sa ďalej, pričom ešte za sebou započula, ako jedna zo žien povedala: „Nepôjdeme do parku? Počula som, že opravili ten starý detský kolotoč.“ Odpoveď už Amy nepočula, ale to nebolo dôležité. Presne vedela, ako zareagovala jej spoločníčka.

Bolo pre ňu nesmierne povznášajúce byť opäť medzi ľuďmi a nenápadne zasahovať do ich životov. Bol to úžasný pocit a Amy sa cítila dokonale. Teda aspoň tak dokonale, ako sa len za daných okolností dalo. Momentálnu dokonalosť narúšala jediná malá skutočnosť. Amy nebola až taká nepozorovaná a sama. Niekoľko krokov za ňou kráčali dvaja mladí muži, ktorí, rovnako ako ona, vyzerali len možno na dvadsať. Ostražito sledovali ľudí a okolie a mali na rukách rovnaké prstene, ibaže oni ich mali nasadené na prstoch.

Amy sa musela zmieriť so skutočnosťou, že ak chce ísť do mesta a stretnúť sa s Arielom, musí urobiť malý ústupok a nechať sa odprevadiť minimálne dvoma členmi osobnej stráže.

Ariel bol jej mladší brat, s ktorým počas detstva zdieľala množstvo tajomstiev, i keď v ich rodine sa len ťažko dalo niečo nazvať tajomstvom. V telefóne na Amy naliehal a žiadal ju o súkromné stretnutie napriek tomu, že vedel, aké to bude pre ňu náročné. A práve to v nej prebúdzało zvedavosť. S ľahkosťou by mohla prečítať Arielove myšlienky aj bez osobného stretnutia, a tak by v priebehu niekoľkých sekúnd uspokojila svoju zvedavosť, no na

rozdiel od svojej matky a najstaršieho brata Jespera túto schopnosť už dva roky nevyužívala. Odmietala komunikovať myšlienkami, dokonca odmietala aj komunikáciu pomocou prsteňov, čo je v spoločenstve bežné pre tých, ktorí nedokážu čítať myšlienky.

Pred reštauráciou spomalila, jeden z členov stráže ju predbehol a vošiel dnu. Nečakala na znamenie, že je bezpečné vstúpiť, a vošla za ním. Druhý muž ju nasledoval.

Vtom sa im naskytol veľkolepý pohľad. Na značne veľkom pozemku bolo roztrúsených niekoľko altánkov. Z jedného z nich vykročil Ariel a usmial sa na ňu.

Ariel mal z jej štyroch bratov najtmavšie vlasy. Lepšie povedané, odtieň hnedej v ich rodine tmavol od najstaršieho syna po najmladšieho, a rodičia vravievali, že ak by mali ešte jedno dieťa, tak by už malo vlasy čiernejšie od čiernej. S farbou očí to však bolo naopak. Jesper, ako najstarší, mal oči tmavohnedé, kontrastujúce s jeho svetlými vlasmi, a Ariel svetlé gaštanové, čím obaja pripomínali svojich rodičov. Jesper otca a Ariel matku. Iba Amy sa spomedzi svojich súrodencov vynímala, a to najmä svojimi svetlomodrými očami.

Zrazu Ariel pred jej pohľadom sklopil zrak a začal pôsobiť očividne nervózne. Vykročila jeho smerom, ale keď sa osobná stráž pohla s ňou, zastala.

„Som v bezpečí, môžete ísť. Ariel vám dá vedieť, keď skončíme,“ povedala stále otočená chrbtom. Snažila sa byť formálna a dôrazná. Nebola nadšená tým, že ju niekto stráži.

Muži sa však ani nepohli. „Máme rozkaz byť ti nablízku a dostať ťa bezpečne sem aj späť na hrad,“ reagoval vyšší z nich.

Amy sa pomaly otočila, aby im bola zoči-voči. „Jesper, okamžite ich odvoláš.“

Muži iba mlčky stáli a dívali sa na ňu. Amy sa postavila k tomu, ktorý prehovoril, lebo predpokladala, že práve on myšlienkami

komunikuje s Jesperom, pozrela sa mu do očí a on so zahanbeným hlasom zopakoval: „Máme rozkazy, Amy. Nemôžem.“

„Mám tie isté právomoci ako Jesper.“

„Iste, ale my sme tu na jeho príkaz, nie na tvoj.“

„Čo sa deje?“ opýtal sa Ariel, ktorý pristúpil zozadu k Amy, a rukou ju objal okolo pása. „Aha,“ dodal, keď rýchlo pochopil celú situáciu. „Takže bračekomu sa nepáči, že ho chceme vynechať.“

Keď muži neoblomne stáli na svojich miestach, Ariel siahol do vrecka, vytiahol prsteň a nasadil si ho na prst. Po krátkej chvíli sa nižší z mužov mierne uklonil, otočil sa a odkračal preč, druhý sa pozrel na Amy. „Prídeme po teba, keď nás Ariel zavolá. Budeme nablízku.“

Už sa chystal na odchod, keď ho Amy zastavila.

„Tedd... mrzí ma to stráženie a celý cirkus okolo mňa.“

„To je v poriadku,“ usmial sa na ňu, „budeme poruke, keby si nás potrebovala. Alebo zavolaj, ostaneme na príjme,“ dodal a ukázal na prsteň na svojej ruke.

Keď odišiel, obaja súrodenci sa vytúžene objali a potom sa pobrali do najvzdialenejšieho altánku v blízkosti detských hojdačiek. Z vonkajšieho pohľadu mal tvar šesťuholníka, pričom jedna strana tvorila vchod. Každý altánok mal vnútri okrúhly drevený stôl a okolo neho lavicu.

Keď sa usadili, Amy zazrela v blízkosti umelé jazierko, ktoré bolo vykladané kameňmi a rôznymi druhmi rastlín. Voda odtekala úzkym potôčikom, ktorý prechádzal zatrávnenu plochou reštaurácie, ale nakoniec sa opäť oblúkom vracal k jazierku. Všade panoval úplný pokoj a niesla sa tlmená vrava z obsadených altánkov.

„Páči sa ti tu?“

„Je tu nádherne. Akoby som bola doma.“

„Chodievam sem často. Ani nemáš pocit, že si v meste.“

V tej chvíli sa pri nich zjavila mladá čašníčka s dvoma jedálnymi lístkami.

„Už som si myslela, že chcete odísť.“

„Ó, nie, len sme prehovárali priateľov, aby ostali,“ pohotovo odpovedal Ariel. „Môžete nám priniesť ten fantastický ľadový čaj do krčaha? My si zatiaľ niečo vyberieme.“

„Iste,“ odpovedala čašníčka a už jej nebolo.

„Dúfam, že si ma poslúchla a prišla si hladná,“ pozrel sa na Amy, ktorej tvár sa zrazu zmenila.

„Na tom predsa nezáleží. Vieš, že nebudem nič jesť ani piť,“ podotkla a s vyrovnaným výrazom položila jedálny lístok na stôl. Ariel bol neoblomný. „Chcem, aby si niečo vyskúšala.“

Taktiež položil jedálny lístok bokom a prisunul sa k nej bližšie. V tej chvíli sa čašníčka vrátila s džbánom čaju a pohármi.

„Vybrali ste si?“

„Jedno veľké koliesko pre dve osoby.“

„Všetko?“

Keď Ariel kývol hlavou, tak sa len usmiala a zmizla medzi altánkami.

Nalial čaj do pohára a odpil si z neho. Potom ho postavil pred Amy a sebe nalial do druhého pohára.

„Stačí takýto dôkaz o tom, že vám nikto neprimiešal nič do nápoja, princezná?“ opýtal sa a čakal so zdvihnutým pohárom.

Amy sa pousmiala a tiež nadvihla svoj pohár. „Mala by som počkať niekoľko minút, nie? Čo ak by chcel niekto otráviť aj teba?“ Hneď potom si však odpila a položila pohár na stôl.

„Mňa by predsa nikto nechcel otráviť. Začali by Jesperom, potom by prišiel na rad Brendan, po ňom Finn a až potom moja maličkosť. I keď... možno by som ich mohol otráviť ja sám a zaujať tak miesto prvého princa po tvojom boku. Myslíš si, že by som potom aj ja bol schopný čítať ostatným myšlienky ako ty a Jesper?“ S úsmevom sa zasnene zadíval do diaľky.

Amy situácia úprimne rozosmiala. „Keď ti ich Jesper číta teraz, oddnes si dá veľký pozor, čo má na tanieri alebo v pohári.“

Ich veselý smiech opäť prerušila čašníčka, ktorá doniesla jedlo, príbory a zaželala im dobrú chuť.

Na jednom nadrozmernom tanieri bolo osem menších misiek v tvare rozkrájanej pizze a v každej miske niečo iné. Ariel si vzal vidličku a postupne ochutnal z každej misky, pričom tanier šikovne otáčal. Až teraz si Amy uvedomila, že sa otáča stred stola.

„Dobré, nie? Keď som takto sedel s priateľmi a sledoval som, ako si každý naberá zo všetkého, spomenul som si na teba. Naozaj sa nemusíš báť. Hlavne skús baby karotku. Je vynikajúca.“

Amy si zobrala vidličku a začala ochutnávať. „A je to vážne super, lebo aj tak má každý iný apetít. Všetko je spoločné. Výborný nápad.“

Ariel sa uškrnul. Pri úsmeve sa mu v líci vytvorila mierna jamka. V tichosti si vychutnávali jedlo a sledovali deti, ktoré sa hrali na ihrisku neďaleko nich. Keď sa Amy dostatočne vynadávala, rozopla si retiazku s prsteňom. Prsteň si strčila do malého náprsného vrecka na blúzke – teraz nebol potrebný. Retiazku prehodila cez svoju a Arielovu ruku.

„Takže teraz, keď už je náš rozhovor súkromný, ako si presvedčil Jespera, aby odvolal Tedda a Yorka?“

„To preskočme, naozaj to nechceš vedieť. Už od nášho telefonátu som sa snažil spievať si v mysli dookola pieseň, ktorú nemá rád. Predpokladal som, že sa bude snažiť zistiť, prečo sa chcem s tebou stretnúť. Dokonca ma kontaktovala aj mama, asi ju upozornil, že sa niečo deje. Keďže prebudil jej zvedavosť, tak už naozaj nebudem mať vlastné myšlienky iba pre seba. Ale na tom už pravdepodobne nebude záležať,“ dodal a sklopil zrak.

„Ariel, čo sa deje?“

Natočil si Amy tvárou k sebe a chytil jej ruky do svojich dlaní. Gestá tohto druhu pre nich neboli nič neobvyklé, Amy mala so svojimi bratmi vždy veľmi blízky vzťah.

Jemne jej prechádzal prstami po rukách, ale neprehovoril. Občas sa jej pozrel do očí, potom opäť sklopil zrak a sledoval ich ruky spojené retiazkou. Amy prehovorila ako prvá.

„Mám strach, keď takto mlčíš.“

„Och, nie, nemusíš sa báť. Ja sa teraz cítim neskutočne šťastne. Prežívam najkrajšie obdobie svojho života.“

„Šťastne?“ opýtala sa prekvapene.

„A... som zamilovaný,“ dodal a lišiacky sa na sestru usmial.

„Ó, Ariel, to je úžasné!“ Hodila sa mu okolo krku. „A ako veľmi si zamilovaný?“ opýtala sa, stále plná nadšenia, a napravila si retiazku, ktorá sa pri pohybe mierne zošmykla.

„Neskutočne. Som láskou úplne opantaný.“

Po tejto informácii sa cítila blažene. „Takže môj maličký braček bude prvý, ktorý sa ožení? To je neuveriteľné! Prečo si to nikomu nepovedal? Teda, som poctená, že som prvá, ktorej si sa s tým zveril, ale prečo toľké tajnosti? Keď sa to dozvedia...“

„Amy, Amy, vydrž. Ešte som ti nepovedal všetko.“

Videla jeho vážny výraz a ten ju zmiatol.

„Čo si mi nepovedal?“ opýtala sa, ale vzápätí jej niečo napadlo. „Chceš povedať, že nie je ako my? Že nie je nesmrteľná?“

„Nie, nie, nie. To nie. Clare je nesmrteľná, o to sa nemusíš báť.“

„Takže?“ Začínala byť netrpezlivá.

„Ona... nie je ako my. Clare je... upírka.“

Gitarista z baru

Nemo hľadela na svojho brata, oči sa jej pomaly začínali lesknúť.

„Ó, nie, prosím...“ Tuho sa k nej privinul, objal ju jednou rukou, pobožkal na líce a potichu jej šepkal: „Lúbim ťa, Amy. Prosím, ver mi, Clare bude ako tvoja sestra. Je úžasná, celá jej rodina je skvelá. Vieš, že by som ťa nikdy nevystavil ničomu nebezpečnému.“ Chvíľu ju držal a potom sa odtiahol, aby sa jej pozrel do tváre. Neplakala, iba jej oči prezrádzali bolesť, ktorou prechádzala. Pohladil ju. „Je mi ľúto, že otváram nezahojené rany, ale nemohol som dlhšie čakať. Prosím, povedz niečo.“

„Ako dlho?“ opýtala sa stroho.

„Tri mesiace.“

„Ty si to dokázal pred nami skrývať celé tri mesiace? Ako? Chceš povedať, že si dokázal na ňu nemyslieť?“

„Clare nie je ako iní upíri. Nič v mojich myšlienkach na ňu sa nespája s krvou. Okrem teba vedia čítať myšlienky iba Jesper a mama. A Jesperovi sú obyčajne ukradnuté. Mama ma už tak nekontroluje a keby aj, čo by videla? Keby som od začiatku nevedel, že Clare je upírka, sám by som na to neprišiel. Ani mama by na to neprišla, ani z mojich myšlienok. Akurát by sa možno tešila z mojej lásky k nej.“

„Počkaj. Ty si od začiatku vedel, že je upírka?“

„Áno. Od prvého stretnutia.“

„Ako?“

Na chvíľu uhol pohľadom a zvažoval slová. „Už dlhšiu dobu... už dlhšiu dobu sa poznám s jej bratom.“

Amy sa na neho zarazene dívala, a tak pomaly pokračoval. „Hovoril, že má sestru, ale nikdy som ju nevidel. Predstavil mi ju až tento rok na jar. Boli sme spolu tu v reštaurácii a ona mu zavola, že sa práve vrátila z Južnej Ameriky. Keďže Angel je upír, tak mi bolo hneď jasné, že aj jeho sestra...“

Amy to už nevydržala. „Angel? Upír, ktorý sa volá Angel? To nemyslíš vážne! Pekný krycí manéver.“

Napriek tomu, že Amy bola rozrušená, Ariel ostával pokojný. „Aj mňa to prekvapilo, keď sa mi predstavil. Je to naozaj trochu zvláštne, ale teraz mi to už také nepripadá.“

„Prekvapilo? Aj o ňom si vedel, že je upír, keď ste sa začali kamošiť?“

„Naozaj chceš vedieť všetky podrobnosti? Nebolo by lepšie nechať si to na neskôr? Môžeš sa zoznámiť s Clare. Aj s jej bratom. Potom už bude každé vysvetľovanie jednoduchšie.“

Naliala si plný pohár čaju a počas pitia tuho premýšľala. Mlčala a Ariel nechcel prerušovať jej myšlienkové pochody. Po chvíli sa zhlboka nadýchla a prehovorila: „Bude lepšie, keď budem vedieť viac, ak tá mám obhajovať pred rodinou aj celým našim spoločenstvom.“

„Ó, Amy...“ Tuho ju objal. „Som taký šťastný. Vedel som, že ma pochopíš. Nemohla by si odmietnuť svojho najmilovanejšieho bračeka. Pýtaj sa, na čo chceš, všetko ti poviem. Alebo ti to ukážem v myšlienkach, ak chceš. Aj Clare, aj Angela. Čo by si chcela vidieť?“

„Nechcem to vidieť cez myšlienky. Vieš, že som s tým skončila. Stačí, ak mi to povieš. Ja si to predstavím.“

„Tak sa pýtaj.“

Natočila sa tak, aby sa o neho opierala chrbtom. On ju objal okolo pása. Ruky si nechali spojené retiazkou, aby ich komunikácia ostala aj naďalej súkromná.

„Takže... ako dlho sa poznáš s Angelom?“

„Asi päť rokov.“

Chvíľu mlčala, snažila sa cez túto informáciu preniesť.

„Ako si ho spoznal?“

„Myslel som, že budeš chcieť vedieť niečo o Clare, nie o jej bratovi.“

Natočila hlavu jeho smerom.

„Nesnaž sa zmeniť tému. Keby si sa náhodou nezamiloval do jeho sestry, doteraz by nikto z nás netušil, že sa priateľíš s upírom! Ostatných bude zaujímať, prečo si to doteraz tajil.“

„Ryan je tiež upír a nikto sa pre to nepohoršuje. Celá rodina ho prijala s otvorenou náručou. Aj Clarina rodina sa im bude páčiť. Keď sa všetci spoznajú, už to nikto nebude riešiť.“

„Neplet do toho Ryana. Bola to len náhoda, že sa k nám dostal. Ani o vrúcnom prijatí by som v jeho prípade nehovorila. Prečo mám stále pocit, že sa vyhýbaš mojej otázke o tom, ako si sa spoznal s tým upírom? Povedal si, že sa môžem opýtať na všetko.“

Mlčal. Amy sledovala výraz na jeho tvári. Pozrel sa na ňu a mierne sa pousmial. „Dobre teda. Poviem ti to, aj keď viem, že sa na mňa budeš hnevať.“

Amy sa o neho opäť oprela a počúvala. Ariel bol z jej bratov najlepší rozprávač. Vždy vedel opísať situácie tak, že si ich dokázala živo predstaviť.

„Keď som tu začal študovať, chodievali sme so spolužiakmi do istého baru v blízkosti mesta. Bol dosť ďaleko, aby hlasná hudba nerušila obyvateľov, ale aj dosť blízko, aby sa dalo dostať pešo do mesta. Stačilo prejsť po hradskej ceste asi päťsto metrov. Často sme to takto robievali. Prešli sme na kraj mesta a tam sme si odchytili taxík alebo nočný spoj. Raz mi však chalani ušli. Keď som vyšiel z baru, bola tam len skupinka týpkov, ktorá sa veselo bavila, a gitarista z kapely, ktorá v tom bare v ten večer hrala. Vyzeralo to, že už je na odchode. Keď som chalanov nikde nevidel, vybral som sa po hradskej sám. V okolitom lese bola tma,

ale pred sebou som videl svetlá mesta. Keď som bol asi v polovici cesty, zacítil som úder do nohy, stratil som rovnováhu a spadol som na zem. Snažil som sa postaviť, ale opäť prišiel úder a ten ma odhodil z cesty. Ocitol som sa medzi stromami. Za sebou som počul smiech. Spoza čierňavy nočného lesa sa zrazu vynorili štyri postavy. Jedna ma schytila za rameno a ťahala ma po zemi do lesa. „Ariel cítil, ako ho Amy tuho zvierala.

„Ten chlapík ma hodil o strom a ja som sa zviezol dole ku kmeňu. Jeho sila bola nadprirodzená. Keď som videl ich hladné oči, hneď som vedel, že sú to upíri. Prsteň som mal vo vrecku a váhal som, či budem riskovať svoje prezradenie. Keď sa dohadovali, kto pôjde prvý, nenápadne som to skúsil. Prsteň sa mi však vyšmykol a padol na zem. Bol to nebadaný zvuk, ale pre ich citlivé uši bol dostatočný. Jeden z nich zaostřil do trávy a v momente im došlo, kto som. Nestihol som ani nikoho zavolať. Začali sa smiať a pokrikovať a jeden z nich mi hneď zlomil členok. Vraj, aby im ich *anjelik* neuletel. Prsteň si zobrali a obzerali si ho v žiare mesačného svetla, ktorý svietil pomedzi stromy.“ Ignoroval sestrin zatajený dych a zvierajúce ruky a pokračoval. „Bavili sa, že sa napijú teraz a že si ma potom zoberú do súkromia horskej chaty.“ Amy sa zachvela, Ariel ju pobožkal do vlasov.

„V jeden okamih sa všetci štyria otočili smerom k baru. Najprv som nevedel prečo, ale potom som počul praskanie vetvičiek a pomalé kroky, ktoré sa blížili naším smerom. Zjavila sa pri mne postava s tmavými vlasmi. Spoznal som gitaristu, ktorý bol na odchode, keď som vychádzal z baru. V ruke držal kúsok konára, ktorý si obracal. Pozrel sa na mňa s prázdny výrazom a potom sa otočil na nich. Ostrý konár v jeho rukách nasvedčoval, že vie, s kým má tú česť. Nevyzeral, že by mal strach, no ja som sa bál aj zaňho. Či už by bol človek, alebo by patril medzi nás, nemal šancu.

„Choď preč. Zachráň sa,“ povedal som, ako mi len strach dovoľoval.

„Buď ticho. Si len potrava,“ odvetil mi tvrdo.

Upíri sa zasmiali a ja som vtedy pochopil, že som si niečo len naivne nahováral. Zdalo sa, že upírov je viac, ako som predpokladal, a teraz nešlo o rozhodovanie o mojom živote, ale o tom, kto ma oň pripraví. Ten muž nemal najmenšiu šancu, napriek tomu k nim prehovoril.

„Tento anjel je môj a nebudem sa s nikým deliť. Takže buď teraz zmiznete, alebo budem nútený vás zabiť.“

Opäť sa len prihlúplo smiali, až kým jeden z nich nepadol na zem s konárom v hrudi. Prestali sa smiať a vrhli sa na gitaristu. Bolo ťažké sledovať tú rýchllosť, ale prešlo zopár sekúnd a aj ostatní traja ležali na zemi. Bez známok života. Takže bolo rozhodnuté. Vyhral ma gitarista. Nebral som to nijak víťazne ani sklamane, vlastne som nad tým vôbec nepremýšľal. Strach mi prenikal celým telom, bol som ním paralyzovaný. Mykol som sa, keď sa zrazu pri mne objavil a kľakol si. Namiesto útoku si však začal obzerať môj zlomený členok. Vybral z vrečka mobil a niekomu zavolať.

„Tim, potrebujem ťa. Som vonku.“

Ani nezadal našu presnú polohu, ale v priebehu niekoľkých sekúnd sa objavil druhý gitarista z kapely. Letným pohľadom zhodnotil situáciu a zakľal.

„To nemyslíš vážne! Mal som pri pulte spracovanú jednu super kočku a ty ma zavolaš pre takúto hlúposť?“

„Bude to chvíľa. Ostaň tu s ním, ja ich odnesiem dozadu do bažiny, vymažeš mu pamäť a môžeš si ísť spracovávať, koho chceš,“ povedal a začal pritom odpratávať telá.

„Bojí sa byť v lese sám?“ opýtal sa Tim sarkasticky.

„Nie, ale je zranený. Nie som si istý, či tu nie sú ďalší.“

„Nemôžem s ním ostať, som hladný ako vlk. Čaká ma tam tá baba. Ostaň s ním ty, ja ich odnesiem a hneď som späť.“

Potom si Tim na seba poľahky naložil všetkých štyroch a zmizol v tme. Zmizol aj ten prvý, ale o chvíľu som ho už počul, ako sa blíži motorkou pomedzi stromy. Začínal som pociťovať úľavu, lebo podľa ich rečí sa ma nechystali rozkúskovať. Nevedel som síce, čo chcú urobiť, ale gitarista mi chcel vymazať pamäť. Netušil, že na mňa to nefunguje, napriek tomu, že vedel, že som anjel. Nechápal som, prečo mi nevymazal pamäť on sám. Vtedy sa však Tim vrátil.

„Čo mu mám nahovoriť?“ opýtal sa pokojne a čupol si predomňa. Už som sa pripravoval na herecký výkon svojho života, že zahrám dezorientovaného s vymazanou pamäťou. Len som dúfal, že mi aj uveria. Snažil som sa byť pokojný, aby ma moje telo neprezradilo.

„Povedz mu, že išiel sám z baru, že sa na ceste potkol a vytkol si členok a že som ho našiel, keď som išiel na motorke okolo. A tiež pridaj niečo o tom, aby už nikdy viac nechodil pešo po hradskej, radšej nech si priplatí a zavolá si taxík priamo z podniku.“

Tim sa naozaj snažil, pozeral mi uprene do očí a táral všetky tie nezmysly, a ja som bol presvedčivý. Keď skončil, všetko bolo na najlepšej ceste, keď sa zrazu gitarista opýtal: „Čo vieš o anjeloch?“

„To ti teraz napadlo? Akurát som mu vymazal pamäť.“

„Veď mu ju vymažeš znova. Som len zvedavý. Tí štyria sa v bare bavili o tom, kto už mal kolkých anjelov.“

Bolo mi jasné, že klame, ale nebolo mi jasné prečo. Otočil sa k svojmu kamošovi a opýtal sa: „Mal si už anjela?“

„Možno. Neviem. Ale najskôr asi nie.“

„Ty nevieš?“

„Vyzerajú aj chutia ako ľudia.“ Mykol plecóm. „Vlastne celé to ich pomenovanie je len zavádzajúce, nie sú to anjeli v pravom zmysle slova, takže ani nemusíš mať výčitky svedomia, ak si ne-

jakého ulovíš. Sú bojovní a zabíjajú nás po stovkách. Niet ich prečo ľutovať. Hotoví zabijaci. Ber ich len ako ľudí, ktorí majú pár schopností navyše, ale to je všetko. Ľudia s bonusmi.‘

„S bonusmi?“

„Hej. Majú schopnosť samoliečenia, takže sa im rýchlo obnovuje krv. A aj keď to preženieš, tak im to veľmi neublíži. Po pár hodinách sú opäť fit. Super, nie? Chytíš si anjela a máš stály príjem potravy.‘

„Takže sú nesmrteľní?“

„Vraj sa môžu rozhodnúť, či budú, ale to sa mi zdá ako dobrá blbosť. Kto by sa rozhodol pre smrteľný život, keby mal na výber?“

Po chvíli váhania prišla ďalšia otázka, to už som opäť začínal mať strach. Museli počuť, ako mi začína prudko biť srdce.

„A ako teda zistíš, či si natrafil na anjela?“

„Okrem toho, že sa jeho rany rýchlo vyliečia, tak určite podľa prsteňa. Vyzerá ako snubný, ale je tenší, a na svetle hádže dúhové farby. Už som taký videl. Len si zapamätaj, že keď chytíš anjela, tak mu nedovoľ si ten prsteň navliecť, mohol by tak privolať ďalších a ver mi, že oni by s tebou nemali zľutovanie. Jeden anjel je možno neškodný, ale v skupinách môžu byť nebezpeční. Počul som, že majú medzi sebou aj takých, ktorí zabíjajú len myšlienkami. To by ti aj tvoja rýchlosť a sila boli nanič. Ťažko povedať, či je to pravda, ale neriskoval by som. A nenechaj sa oblafnúť, že si im vymazal pamäť a oni ťa budú poslúchať. Na nich totiž opantávanie mysle neplatí.‘

V tej chvíli moja nádej úplne vyhasla. Gitarista sa mi pozrel priamo do očí. Pochopil, že celé to vymazávanie pamäti bolo iba divadlo. Tim však nič nezbadal.

„Stačí ti toľko?“

„Hej, stačí. Dík.‘

Tim sa otočil na mňa a chvíľu premýšľal.

„A nemohol by si mi ho nechať? To dievča je už určite fuč.‘

Čupol si ku mne, natočil mi hlavu a prezeral si môj krk. Nikdy predtým som nemal taký strach ako v tú chvíľu. Bolo mi jasné, že z tohto sa už nevyvlečiem.

„Neboj sa, človečik. Keď skončím, vymažem ti pamäť a ty zabudneš na všetko. Niektorí mi za pitie ich krvi aj platia, som fakt dobrý. Ani to nepocítiš.“

Ten čiernovlasý chlapík iba v tichosti pozoroval, ako sa ma Tim snažil *upokojiť*. Predpokladal som, že ho už prestalo baviť robiť mi ochrancu. Ved' z toho, čo mu narozprával Tim, som bol ja tá beštia, ktorá môže ublížiť len pohľadom, a oni tí bojovníci proti bezprávnosti. Bol som vytočený tou Timovou víziou. Bolo to však na niečo dobré. Ten hnev úplne potlačil môj strach. Privrel som oči a čakal som.

„Tim,“ ozval sa opäť ten vysoký s čiernou šticou.

Tim však nereagoval. Cítil som jeho dych na krku.

„Tim. Nechaj ho. Choď si zbalit nejakú fanúšičku. S ňou si môžeš užiť aj iný druh zábavy.“

„Veď len trošku. Bude to ako predjedlo. Neublížim mu.“

„To som ho mohol nechať tým štyrom.“

„Tí by ho zabili.“

„Ešte mi toho veľa dlhujes. Takže mu vymaž pamäť a vylož mi ho dozadu na motorku. Už by som bol najradšej doma.“

Neviem, čo si tí dvaja vzájomne dlhovali, ale zabralo to. Tim sa mi pozrel rezignovane do očí, nahovoril mi opäť zopár hlúposti a pomohol mi postaviť sa. Noha už bola takmer v poriadku, napriek tomu som predstieral, že na ňu nemôžem stúpiť. Muž s motorkou začal ešte prezerat miesta, kde stáli predtým upíri.

„Čo je? Čo hľadáš?“

„Nič. Len či sme na niečo nezabudli.“

„Ja by som ti povedal, na čo sme zabudli, ale už som naozaj stratil veľa času.“

„Dobre, dobre. Vysaď ho dozadu.“

Kým ma Tim vysadil, už som mal pred sebou aj šoféra. Začínal som pociťovať nádej, že tento večer možno prežijem bez ujmy, i keď stále som si nebol istý, či ma odtiaľ nevzal len kvôli tomu, aby ma mal sám pre seba. Počas jazdy sa ma opýtal, kde ma má vyložiť, a to ma od tej myšlienky odpútalo. Pocítil som k nemu náhlu dôveru. Nechcel som mu klamať. Ak by mi chcel ublížiť, bol by to už dávno urobil. Keď sme dorazili k univerzite, tak som zliezol z motorky a on sa prekvapene díval na moju nohu. Keď videl, že v pohode stojím, chytil ma za ruku a začal si prezeráť moje škrabance. Na rukách mi po nich ostala už len krv. Zvláštne bolo, že som sa už vôbec nebál, ani keď sa ma dotkol.

„Takže môžeš odísť po vlastných? Noha je v poriadku?“ opýtal sa ma.

Nevedel som, čo mu mám odpovedať, či svoju otázku myslím vážne, a tak som sa zmohol len na jednoduché: „Uhm.“

„Nechod' už viac sám do toho baru. Jeho pozícia je pre upírov výhodná. V bare je to bezpečné. Upíri tam veľmi nechodia, ak áno, tak je tam pre nich priama konzumácia zakázaná. Mimo neho je to už však ťažko regulovateľné. Veľa ľudí chce ušetriť a berú si taxíky až z mesta. Podnikový taxík je tiež okej, patrí reštaurácii a platia preň prísne pravidlá.“

Potom mi na moje veľké prekvapenie podal môj prsteň.

„Ty sa nebojíš, že teraz zavolám pomoc?“ opýtal som sa ho.

„A čoho konkrétne by som sa mal báť?“

„Mohli by sme ťa zabiť.“

Naštartoval svoju motorku, zasmial sa, a kým odišiel, dodal: „Ja som už predsa mŕtvy.“

No... a tak som sa zoznámil s Angelom.“